

תת"ע 10898/02/20 - מדינת ישראל נגד ישראל בורוכוב

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 10898-02-20 מדינת ישראל נ' ישראל בורוכוב
בפני כבוד השופט, סגן הנשיא עופר נהרי

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד בן חמו
	נגד
הנאשם	ישראל בורוכוב

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה ובו נטען שהנאשם נהג ברכב בכביש מס' 20 ק"מ 14 ובעת שהרכב היה בתנועה אחז או השתמש בטלפון שלא כדין.

בישיבת ההקראה שהתקיימה כפר הנאשם בביצוע העבירה והביע את דעתו שהשוטר אשר עיכב אותו טעה בזיהוי הרכב.

לנוכח הכפירה נקבע והתקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העיד השוטר מר יהונתן אביבי (ע.ת. 1) ובמסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך (סומן ת/1).

מטעם ההגנה העיד הנאשם מר ישראל בורוכוב (ע.ה. 1) ובמסגרת עדותו הוגשו 6 תצלומים (סומנו נ/1 עד נ/6).

הצדדים סיכמו בעל פה.

מסקנתי בעקבות מתן הדעת לעדויות, לראיות ולסיכומים הינה שהתביעה עמדה כנדרש בנטל ההוכחה.

לא נסתר דבר קירבתו הפיזית הרבה של השוטר עם אופנועו המשטרתי לרכבו של הנאשם בעת האכיפה.

השוטר תיאר בת/1 כיצד נסע במקביל לרכב הנאשם ובנתיב הצמוד לנתיב נסיעת הנאשם ובמרחק של בסה"כ כחצי

מטר לצד רכב הנאשם.

הנאשם בחר שלא להפנות לשוטר כל שאלות אשר יהיה בהן כדי לעמת, לסתור או לגרוע מגירסתו של השוטר.

השוטר תיאר כי ראה בעת האירוע את הנאשם אוחז בידו הימנית מעל רגלו הימנית ובגובה המותניים מכשיר טלפון נייד סמארטפון בצבע כהה שמסכו מופנה כלפי מעלה ומסכו גם דולק ומפיץ אור.

השוטר הוסיף ותיאר שכאשר סימן לנהג לעצור או אז הנהג הזיז מיד את הטלפון הצידה.

לאור התרשמותי הישירה מדרך עדותו של השוטר בפני אין לי יסוד לסבור שהיו לשוטר ענין או יכולת להמציא כביכול את כל הפרטים המפורטים הללו. ובמילים אחרות: השוטר ראה אותם בעיניו מתרחשים.

המשמעות כאמור של תיאור מפורט זה הינה שאכן הקירבה הרבה של השוטר לרכב הנאשם באירוע (שלא נסתרה כאמור) אפשרה לשוטר לראות לתוך רכבו של הנאשם.

השוטר מתאר כי האירוע התרחש באור יום (שעה 11:23 בבוקר) וכי היתה ראות טובה.

אגב, גם מהתצלומים נ/5 ונ/6 שהגיש הנאשם עצמו עולה כי מדובר היה באור יום ובראות טובה ובהירה.

על אף שניתנה לנאשם במהלך דיון ההוכחות כל הזדמנות וללא כל הגבלת זמן להציג לשוטר במהלך הדיון בחקירה הנגדית כל שאלה, ועל אף שביהמ"ש גם הסביר לנאשם את חשיבותה של חקירה נגדית, בחר הנאשם כמעט שלא להפנות לשוטר שאלות בחקירה נגדית ואף בחר שלא להציג לו את התצלומים נ/1 עד נ/6 ולקבל את תגובתו של השוטר.

הנאשם תלה הגנתו בכך שחלונות רכבו היו מלוכלכים ואולם השוטר דווקא התייחס לנקודה זו עוד בדו"ח נ/1 ורשם בהגנותו שהחלונות אכן מלוכלכים אך גם רשם כי למרות כך ניתן להבחין אל פנים הרכב.

באשר לתצלומים נ/1 עד נ/4 ציין הנאשם לשאלת הבהרה שנשאל כי "אני לא יודע איפה הן צולמו" (עמ' 6 שורות 11-12 לפרוטוקול).

כאמור, הנאשם גם בחר שלא לעמת כלל את השוטר בחקירה נגדית בקשר עם התצלומים נ/1-נ/6 ולקבל את התייחסות השוטר.

הנאשם ביקש להפנות את ביהמ"ש לתמונות נ/5 ונ/6 שבהן נראה השוטר וגם נראה אגב חלק מפנים רכבו של הנאשם.

בצדק מצאתי שהתובעת במשפט שאלה את הנאשם בחקירתו הנגדית על ידה וצינה בפניו כי דרך החלון, אף שהינו מלוכלך, ניתן לראות היטב את השוטר ואת שהוא אווז בידו ועושה , והוא הדין המתבקש הפוך מכך - דהיינו מכיוון השוטר לכיוון הנהג.

הנאשם טען בקשר לכך שלטעמו פנים הרכב חשוך יותר. עם זאת, בכל הכבוד, עיון בתצלומים נ/5 ונ/6 מלמד שפנים הרכב דווקא נראה מואר טוב.

הנה כי כן, בהינתן שהשוטר לא נחקר כלל ע"י הנאשם אל מול טענת הנאשם של הלכלוך על החלון; בהינתן שהשוטר התייחס לכך בדו"ח ורשם שהדבר לא הפריע לראות לתוך הרכב; בהינתן שמהתמונות נ/5 ונ/6 ניתן ללמוד שניתן לראות דרך החלון ואף ניכר שפנים הרכב מואר באור יום; אין לי אלא לדחות קו הגנה זה של הנאשם.

עוד יוזכר כי בפירוט דבר הכפירה מפי הנאשם בישיבת ההקראה טען הוא כי : " לדעתי הוא (השוטר) טעה בזיהוי הרכב".

אלא שהשוטר אף רשם בדו"ח כי נשמר קשר עין רצוף עד לעצירת רכב הנאשם בבטחה בשול ואף ציין היכן.

הנאשם, למרות טענתו הנ"ל, בחר שלא לחקור את השוטר גם בנקודה הנ"ל של שמירת קשר עין רצוף ע"י השוטר.

ואם בכך לא די, הנאשם גם לא תיאר בחקירתו הראשית כל דבר או ראשית דבר של אבדן קשר עין או בעייתיות כלשהי בקשר עין עד לעצירה.

הנאשם, בחקירתו הראשית, אף ציין אפילו אגב כי הוא איננו זוכר באיזה נתיב נסע עם מכוניתו בעת האירוע.

הנאשם טען בבית המשפט כי יתכן שמכשיר המשמש כמד סוכר שהיה לידו אולי היטעה את השוטר. וכך טען הנאשם : " אולי הדבר הזה נדלק והוא חשב שזה טלפון. הכוונה למכשיר של מד הסוכר". (עמ' 4 שורות 24-25 לפרוטוקול).

אלא שראשית - הנאשם לא הציג כלל בביהמ"ש את המכשיר הזה או כל תצלום שלו על מנת להראות כי ניתן כביכול לטעות בו ולחשוב כי זהו סמארטפון (כפי שתיאר השוטר במפורש שראה סמארטפון בת/1 ולא נחקר כלל נגדית גם בנקודה זו). ושנית - מה היה לו לנאשם לפעול באופן הבא עת סימן לו השוטר לעצור: " הנ"ל מיד הזיז את הטלפון הצידה" (ת/1).

הנאשם עצמו ציין שהשוטר דווקא דיבר איתו יפה (עדות הנאשם בעמ' 5 שורה 21 לפרוטוקול) וכך ציין הנאשם : " אני לא חושב שהשוטר חיפש אותי כי אינו מכיר אותי, מדובר לטעמי בטעות" (עמ' 4 שורה 27 לפרוטוקול).

ובכן, ניכר שהשוטר פעל באובייקטיביות ובהגינות אף לשיטתו של הנאשם.

ובאשר לטענתו של הנאשם על כי השוטר טעה, אין לי אלא לומר שעפ"י הראיות שבפני אין לי יסוד להסיק כך.

לאור כל המפורט לעיל, ואף לאחר שלקחתי בחשבון שעדות יחידה מטעם התביעה מצויה בפני, אני מוצא שהוכחו עובדות כתב האישום - דהיינו שהיתה אחיזה של הנאשם, אגב נהיגה ותנועת הרכב, במכשיר הטלפון - דבר המגבש את יסודות העבירה שיוחסה לו.

הנאשם מורשע לפיכך בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט' ניסן תשפ"א, 22 מרץ 2021, במעמד הצדדים